

* * *

Коли б не ти — оця зима
мені була б, як нескінченна
оскліла вулиця. Для мене
без тебе і життя нема.
Коли б не знав, що в тиші тиш
і в п'їтьмі теміні немає
твоеї свічки, що світає
попід безоднею узвиш —
я збожеволів би давно...

Це початок одного з віршів Василя Стуса, надісланий коханій Валентині Попелюх у січневому листі 1975 року. Ці перші дев'ять рядків поезії Дмитро Стус називає своєрідною квінтесенцією "ставлення в'язня до дружини, яка за всіх обставин лишається найважливішою єдиною ланкою між ним та рештою світу, реальним відбитком пам'яті і основним джерелом надії".

Про таку й інакшу зиму в житті й творчості Василя Стуса випадає нагода говорити. Під супровід "Пір року" холодного відтінку Антоніо Вівальді, якого любив й неодноразово радив слухати найріднішим, відрефлексуємо горлівську, київську, мордовську, колимську зими Базилеоса. 1962, 1965, 1970, 1972, 1975, 1984 роки... Це шлях крізь пристрасть і відданість, експансивне почування й міцну дружбу, біль утрати й радість самособоюнаповнення.

Запрошуємо стати слухачами науково-популярних етюдів "Василь Стус. Пори року. Зима", що проводяться в межах V Наукової платформи "Василь Стус: Поет, Дивак і Єретик".

Час: 17 січня 2025 року о 15.00.

Місце зустрічі: Вінниця, книгарня "Герої" (вул. М. Оводова, 17/3).

Автори ідей: Ольга Пуніна, Олег Соловей, доценти кафедри української мови, теорії та історії української і світової літератури Донецького національного університету імені Василя Стуса.